

Materiał porównawczy

do ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r.

o zmianie ustawy o czasie pracy kierowców
oraz o zmianie niektórych innych ustaw

USTAWA z dnia 16 kwietnia 2004 r. O CZASIE PRACY KIEROWCÓW (Dz. U. Nr 92, poz. 879 oraz z 2005 r. Nr 180, poz. 1497)

Art. 1.

Ustawa określa:

[1) czas pracy kierowców zatrudnionych na podstawie stosunku pracy;]

<1) czas pracy kierowców wykonujących przewóz drogowy, zatrudnionych na podstawie stosunku pracy;>

2) obowiązki pracodawców w zakresie wykonywania przewozów drogowych;

[3) zasady stosowania norm dotyczących okresów prowadzenia pojazdów, obowiązkowych przerw w prowadzeniu i gwarantowanych okresów odpoczynku, określonych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3820/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985) oraz Umową europejską dotyczącą pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR), sporządzoną w Genewie dnia 1 lipca 1970 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 94, poz. 1086 i 1087), zwaną dalej "Umową AETR".]

<3) zasady stosowania norm dotyczących okresów prowadzenia pojazdów, obowiązkowych przerw w prowadzeniu i gwarantowanych okresów odpoczynku, określonych rozporządzeniem (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającym rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1), zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 561/2006” oraz Umową europejską dotyczącą pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR), sporządzoną w Genewie dnia 1 lipca 1970 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 94, poz. 1086 i 1087), zwaną dalej „Umową AETR”;>

<4) okresy prowadzenia pojazdów, obowiązkowe przerwy w prowadzeniu i gwarantowane okresy odpoczynku kierowców:

a) zatrudnionych na podstawie stosunku pracy,

b) niebędących pracownikami

– wykonujących przewozy regularne na trasach nieprzekraczających 50 km pojazdami, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006.>

Art. 2.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) transport drogowy - transport drogowy w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr 125, poz. 1371, z późn. zm.);
- [2) *przewóz drogowy - przewóz drogowy w rozumieniu rozporządzenia nr 3820/85/EWG;*]
- <2) przewóz drogowy – przewóz drogowy w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 561/2006;>**
- 3) przewóz regularny - przewóz regularny w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;
- 4) stanowisko pracy kierowcy:
  - a) siedzibę pracodawcy, na rzecz którego kierowca wykonuje swoje obowiązki, oraz inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności filie, przedstawicielstwa i oddziały,
  - b) pojazd, który kierowca prowadzi,
  - c) każde inne miejsce, w którym kierowca wykonuje czynności związane z wykonywanymi przewozami drogowymi;
- 5) tydzień - okres pomiędzy godziną 00⁰⁰ w poniedziałek i godziną 24⁰⁰ w niedzielę[.]<;>
- <6) dzienny okres odpoczynku – okres odpoczynku kierowcy, w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 561/2006.>**

[Art. 3.

Przepisy ustawy nie naruszają postanowień zawartych w rozporządzeniu nr 3820/85/EWG i Umowie AETR.]

<Art. 3.

Przepisy ustawy nie naruszają postanowień zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006 i Umowie AETR.>

Art. 4.

W zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.).

<Art. 4a.

Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do motorniczych tramwajów.>

Art. 9.

1. Czasem dyżuru jest czas, w którym kierowca pozostaje poza normalnymi godzinami pracy w gotowości do wykonywania pracy wynikającej z umowy o pracę w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym przez pracodawcę.

[2. Do czasu dyżuru zalicza się przerwy przeznaczone na odpoczynek, o których mowa w art. 13 i 28.]

<2. Do czasu dyżuru zalicza się przerwy przeznaczone na odpoczynek, o których mowa w art. 13.>

3. W przypadku gdy pojazd jest prowadzony przez dwóch lub więcej kierowców, czas nieprzeznaczony na kierowanie pojazdem jest czasem dyżuru.
4. Czas dyżuru nie może być wliczany do przysługującego kierowcy dobowego nieprzerwanego odpoczynku. Wykorzystywanie dobowego odpoczynku w pojeździe w sposób określony w art. 14 ust. 1 nie może być traktowane jako czas dyżuru.
5. Za czas dyżuru, o którym mowa w ust. 1, z wyjątkiem dyżuru pełnionego w domu, kierowcy przysługuje czas wolny od pracy w wymiarze odpowiadającym długości dyżuru, a w razie braku możliwości udzielenia czasu wolnego - wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60 % wynagrodzenia.
6. Za czas dyżuru, o którym mowa w ust. 2 i 3, kierowcy przysługuje wynagrodzenie w wysokości określonej w przepisach o wynagradzaniu obowiązujących u danego pracodawcy, nie niższe jednak niż w wysokości połowy wynagrodzenia określonego w ust. 5.

Art. 11.

1. Czas pracy kierowcy nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 4 miesięcy, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 1 i 3-5.

[2. Rozkłady czasu pracy kierowcy są ustalane na okresy nie krótsze niż 2 tygodnie, z zastrzeżeniem art. 19.]

<2. Rozkłady czasu pracy kierowcy wykonującego przewóz regularny osób są ustalane na okresy nie krótsze niż 2 tygodnie, z zastrzeżeniem art. 19.>

<2a. Rozkładów czasu pracy nie ustala się dla kierowcy wykonującego przewóz rzeczy.>

Art. 13.

1. Po sześciu kolejnych godzinach pracy kierowcy przysługuje przerwa przeznaczona na odpoczynek w wymiarze nie krótszym niż 30 minut, w przypadku gdy liczba godzin pracy nie przekracza 9 godzin, oraz w wymiarze nie krótszym niż 45 minut, w przypadku gdy liczba godzin pracy wynosi więcej niż 9 godzin. Przerwa może być dzielona na okresy krótsze trwające co najmniej 15 minut każdy, wykorzystywane w trakcie sześciogodzinnego czasu pracy lub bezpośrednio po tym okresie.

[2. Przerwy określone w ust. 1 oraz art. 28 ulegają skróceniu o przerwę, o której mowa w art. 6 ust. 3.]

<2. Przerwy, o których mowa w ust. 1, ulegają skróceniu o przerwę w pracy trwającą 15 minut, którą pracodawca jest obowiązany wprowadzić, jeżeli dobowy wymiar czasu pracy kierowcy wynosi co najmniej 6 godzin.>

Art. 14.

[1. W każdej dobie kierowcy przysługuje prawo do co najmniej 11 godzin nieprzerwanego odpoczynku. Dobowy odpoczynek może być wykorzystany w pojeździe, jeżeli pojazd znajduje się na postoju i jest wyposażony w miejsce do spania.]

<1. W każdej dobie kierowcy przysługuje prawo do co najmniej 11 godzin nieprzerwanego odpoczynku. Dobowy odpoczynek, z wyłączeniem odpoczynku kierowców o których mowa w rozdziale 4a, może być wykorzystany w pojeździe jeżeli pojazd znajduje się na postoju i jest wyposażony w miejsce do spania.>

2. W każdym tygodniu kierowcy przysługuje prawo do co najmniej 35 godzin nieprzerwanego odpoczynku. Tygodniowy nieprzerwany odpoczynek obejmuje odpoczynek dobowy, o którym mowa w ust. 1, przypadający w dniu, w którym kierowca rozpoczął odpoczynek tygodniowy.

<3. W przypadkach, o których mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1, oraz w przypadku zmiany pory wykonywania pracy przez kierowcę w związku z jego przejściem na inną zmianę zgodnie z ustalonym rozkładem czasu pracy, nieprzerwany tygodniowy okres odpoczynku może obejmować mniejszą liczbę godzin, nie może być jednak krótszy niż 24 godziny.>

[Art. 22.

Przepisy art. 12 ust. 2 i 3, art. 13, art. 21 oraz art. 24 pkt 2 nie mają zastosowania do kierowców prowadzących pojazdy wymienione w art. 29 ustawy oraz w art. 4 rozporządzenia nr 3820/85/EWG.]

<Art. 22.

Przepisy art. 12 ust. 2 i 3, art. 13, art. 21 oraz art. 24 pkt 2 nie mają zastosowania do kierowców prowadzących pojazdy wymienione w art. 29 ustawy, w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 oraz w art. 2 ust. 2 lit. b Umowy AETR.>

[Art. 26.

Warunki wynagradzania kierowców nie mogą przewidywać składników wynagrodzenia, których wysokość jest uzależniona od liczby przejechanych kilometrów lub ilości przewiezionego ładunku, jeżeli ich stosowanie wpłynęłoby na pogorszenie bezpieczeństwa jazdy.]

<Art. 26.

Warunki wynagradzania kierowców nie mogą przewidywać składników wynagrodzenia, których wysokość jest uzależniona od liczby przejechanych kilometrów lub ilości przewiezionego ładunku, jeżeli ich stosowanie mogłoby zagrażać bezpieczeństwu na drogach lub zachęcać do naruszania przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006.>

Rozdział 4

[Zasady stosowania norm dotyczących okresów prowadzenia pojazdów, obowiązkowych przerw w prowadzeniu i gwarantowanych okresów odpoczynku określonych rozporządzeniem nr 3820/85/EWG oraz Umową AETR]

<Zasady stosowania norm dotyczących okresów prowadzenia pojazdów, obowiązkowych przerw w prowadzeniu i gwarantowanych okresów odpoczynku, określonych rozporządzeniem (WE) nr 561/2006 oraz Umową AETR>

[Art. 27.

1. *Okresy przerw w prowadzeniu pojazdu, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 3820/85/EWG i w art. 7 ust. 1 i 2 Umowy AETR, zalicza się do czasu dyżuru, o którym mowa w art. 9.*
2. *Okresy odpoczynku, o których mowa w art. 8 ust. 1, 2 i 7 rozporządzenia nr 3820/85/EWG i w art. 8 ust. 1, 2 i 7 Umowy AETR, nie mogą być traktowane jak czas dyżuru, o którym mowa w art. 9.*
3. *Okresy przerw w prowadzeniu pojazdu, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 3820/85/EWG i w art. 7 ust. 1 i 2 Umowy AETR, w części obejmującej 15 minut, wlicza się do czasu pracy kierowcy na warunkach określonych w art. 6 ust. 3.*
4. *Do kierowców, którzy wykorzystali przerwy w prowadzeniu pojazdu przeznaczone na odpoczynek, zgodnie z art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 3820/85/EWG i art. 7 ust. 1 i 2 Umowy AETR, nie stosuje się przerwy, o której mowa w art. 13 ust. 1.*
5. *Do kierowców, którzy wykorzystali okres odpoczynku, o którym mowa w art. 8 ust. 1-3 rozporządzenia nr 3820/85/EWG i w art. 8 ust. 1-3 Umowy AETR, nie stosuje się odpoczynku, o którym mowa w art. 14.]*

<Art. 27.

1. **Okresy przerw w prowadzeniu pojazdu, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 i w art. 7 ust. 1 i 2 Umowy AETR, zalicza się do czasu dyżuru, o którym mowa w art. 9.**
2. **Okresy odpoczynku, o których mowa w art. 8 ust. 2 i 5 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 i w art. 8 ust. 1, 2 i 7 Umowy AETR, nie mogą być traktowane jak czas dyżuru, o którym mowa w art. 9.**
3. **Okresy przerw w prowadzeniu pojazdu, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 i w art. 7 ust. 1 i 2 Umowy AETR, w części obejmującej 15 minut, wlicza się do czasu pracy kierowcy, jeżeli dobowy wymiar czasu pracy kierowcy wynosi co najmniej 6 godzin.**
4. **Do kierowców, którzy wykorzystali przerwy w prowadzeniu pojazdu przeznaczone na odpoczynek, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 i art. 7 ust. 1 i 2 Umowy AETR, nie stosuje się przerwy, o której mowa w art. 13 ust. 1.**
5. **Do kierowców, którzy wykorzystali okres odpoczynku, o którym mowa w art. 8 ust. 1-5 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 i w art. 8 ust. 1-3 Umowy AETR, nie stosuje się odpoczynku, o którym mowa w art. 14.>**

[Art. 28.

Stosownie do art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 3820/85/EWG, w przewozach regularnych może być stosowana przerwa trwająca nie krócej niż 30 minut po okresie prowadzenia pojazdu nieprzekraczającym 4 godzin, jeżeli przerwa trwająca powyżej 30 minut zakłócałaby miejski ruch uliczny, a kierowca nie ma możliwości wykorzystania pozostałych 15 minut w ciągu czterech i pół godziny prowadzenia pojazdu przed przerwą 30-minutową.]

[Art. 29.

Stosownie do art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 3820/85/EWG i art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 3821/85/EWG wyłącza się ze stosowania wymienionych rozporządzeń na terytorium

---

Rzeczypospolitej Polskiej kategorii pojazdów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. b-k rozporządzenia nr 3820/85/EWG.

Art. 30.

1. Stosownie do art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 3820/85/EWG, minister właściwy do spraw transportu może udzielić:
  - 1) po upoważnieniu przez Komisję Europejską, zwolnienia od stosowania postanowień rozporządzenia w przypadku operacji transportowych wykonywanych w wyjątkowych okolicznościach;
  - 2) w nagłych przypadkach czasowego zwolnienia od stosowania postanowień rozporządzenia na okres nieprzekraczający 30 dni; o udzielonym zwolnieniu minister właściwy do spraw transportu niezwłocznie powiadamia Komisję Europejską.
2. Minister właściwy do spraw transportu informuje o udzielonym zwolnieniu w drodze obwieszczenia, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".]

<Art. 29.

1. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kategorii pojazdów, o których mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 561/2006, wyłącza się ze stosowania art. 5-9 tego rozporządzenia.
2. Kategorie pojazdów, o których mowa w ust. 1, wyłączone są z zakresu stosowania rozporządzenia (EWG) nr 3821/85.

Art. 30.

1. W warunkach i na zasadach, o których mowa w art. 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 561/2006, minister właściwy do spraw transportu może wprowadzić wyjątki lub zezwalać na tymczasowe odstępstwa od stosowania przepisów art. 6-9 tego rozporządzenia.
2. Minister właściwy do spraw transportu informuje o wprowadzeniu wyjątków lub udzielonych tymczasowych odstępstwach, o których mowa w ust. 1, w drodze obwieszczenia, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.>

Art. 31.

- [1. Kierowca, który w określonych dniach nie prowadził pojazdu albo prowadził pojazd, do którego nie mają zastosowania przepisy rozporządzenia nr 3820/85/EWG, na żądanie osoby uprawnionej do przeprowadzenia kontroli przedstawia zaświadczenie, które powinno zawierać w szczególności następujące dane: imię i nazwisko kierowcy, okres, którego dotyczy, wskazanie przyczyny nieposiadania wykresówek, o których mowa w art. 15 ust. 7 rozporządzenia nr 3821/85/EWG, miejsce i data wystawienia, podpis pracodawcy.]
- <1. Kierowca wykonujący przewóz drogowy, który w określonych dniach nie prowadził pojazdu albo prowadził pojazd, do którego nie mają zastosowania przepisy rozporządzenia (WE) nr 561/2006 lub Umowy AETR, na żądanie osoby uprawnionej do przeprowadzenia kontroli przedstawia zaświadczenie, które zawiera następujące dane: imię i nazwisko kierowcy, okres, którego dotyczy, wskazanie przyczyny nieposiadania wykresówek, nieużytkowania karty kierowcy lub niesporządzenia wydruków, o których mowa w art. 15 ust. 7 rozporządzenia

(EWG) nr 3821/85, miejsce i datę wystawienia, podpis pracodawcy lub podmiotu, na rzecz którego kierowca wykonywał przewóz.>

2. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, pracodawca wystawia i wręcza kierowcy przed rozpoczęciem przez kierowcę przewozu drogowego. W przypadku gdy kierowca w określonych dniach nie prowadził pojazdu w trakcie wykonywania danego zadania przewozowego, pracodawca niezwłocznie wystawia i przekazuje zaświadczenie na żądanie osoby uprawnionej do przeprowadzenia kontroli.

[3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy osobiście wykonującego przewozy drogowe, z tym że przedsiębiorca przedkłada stosowne oświadczenie.]

- <3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do kierowcy niezatrudnionego przez przedsiębiorcę, lecz wykonującego osobiście przewozy na jego rzecz oraz do przedsiębiorcy osobiście wykonującego przewozy drogowe, z tym że przedsiębiorca osobiście wykonujący przewozy drogowe przedkłada stosowne oświadczenie.>**

<Rozdział 4a

Okresy prowadzenia pojazdów, obowiązkowe przerwy w prowadzeniu i gwarantowane okresy odpoczynku kierowców wykonujących przewozy regularne, których trasa nie przekracza 50 km

Art. 31a.

1. Dzienny czas prowadzenia pojazdu od zakończenia jednego dziennego okresu odpoczynku do rozpoczęcia następnego dziennego okresu odpoczynku lub między dziennym okresem odpoczynku a tygodniowym okresem odpoczynku nie może przekroczyć 10 godzin.
2. Dzienny czas prowadzenia pojazdu oznacza łączny czas prowadzenia pojazdu określony w rozkładzie czasu pracy kierowcy na daną dobę, zgodnie z ustalonym rozkładem jazdy.
3. Tygodniowy łączny czas prowadzenia pojazdu nie może przekraczać 60 godzin, a w ciągu dwóch kolejnych tygodni 90 godzin.

Art. 31b.

1. Kierowcy przysługuje przerwa przeznaczona na odpoczynek w wymiarze nie krótszym niż 30 minut, w przypadku gdy łączny dzienny czas prowadzenia pojazdu wynosi od 6 do 8 godzin, oraz w wymiarze nie krótszym niż 45 minut w przypadku, gdy łączny dzienny czas prowadzenia pojazdu przekracza 8 godzin. Przerwa ta przysługuje kierowcy przed upływem 6 godzin łącznego dziennego czasu prowadzenia pojazdu.
2. Przerwy, o których mowa w ust. 1, mogą być dzielone na okresy krótsze, które są wykorzystywane w czasie prowadzenia pojazdu zgodnie z obowiązującym kierowcę rozkładem jazdy, pod warunkiem że jedna z przerw trwa co najmniej 15 minut.

Art. 31c.

1. W zakresie odpoczynku dziennego i tygodniowego stosuje się przepisy art. 14, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Tygodniowy okres odpoczynku rozpoczyna się nie później niż po zakończeniu sześciu okresów 24-godzinnych, licząc od zakończenia poprzedniego tygodniowego okresu odpoczynku.

Art. 31d.

- 1. Normy dotyczące czasu prowadzenia pojazdu, dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku obowiązują także kierowcę wykonującego przewozy na rzecz więcej niż jednego podmiotu.**
- 2. Sporządzane rozkłady jazdy dla kierowców wykonujących przewozy regularne, których trasa nie przekracza 50 km, uwzględniają możliwość wykorzystywania przerw określonych w art. 31b.**

Art. 31e.

- 1. Rozkład czasu pracy ustala się na okres co najmniej jednego miesiąca.**
- 2. Rozkład czasu pracy zawiera następujące dane: imię i nazwisko kierowcy, miejsce bazy pojazdu, który kierowca ma prowadzić, ustalony harmonogram okresów pracy kierowcy obejmujących okresy prowadzenia pojazdu, wykonywania innej pracy, przerw i pozostawania w dyspozycji oraz dni wolne.”.**
- 3. Rozkład czasu pracy kierowcy ustala i podpisuje pracodawca lub podmiot, na rzecz którego kierowca wykonuje przewozy.>**

USTAWA z dnia 20 czerwca 1997 r. – PRAWO O RUCHU DROGOWYM (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, Nr 109, poz. 925, Nr 175, poz. 1462, Nr 179, poz. 1486 i Nr 180, poz. 1494 i 1497 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 141, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 190, poz. 1400, Nr 191, poz. 1410 i Nr 235, poz. 1701)

Art. 97a.

1. Organy, o których mowa w art. 97 ust. 1 i 3, dokonują w prawie jazdy wpisu potwierdzającego uzyskanie kwalifikacji wstępnej lub szkolenia okresowego, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.
2. Wpis dokonywany jest na pisemny wniosek kierowcy na podstawie przedłożonych kopii:
  - 1) świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego uzyskanie kwalifikacji wstępnej albo świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego ukończenie szkolenia okresowego;
  - 2) orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań lekarskich do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy;
  - 3) orzeczenia psychologicznego stwierdzającego brak przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy- o których mowa w przepisach ustawy wymienionej w ust. 1.
3. Wpis dokonywany jest w formie wymiany prawa jazdy. Prawo jazdy w zakresie kategorii, której dotyczy wpis, wydaje się na okres 5 lat, liczony od daty wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej, o którym mowa w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, przy czym termin ten nie może być dłuższy niż okres ważności orzeczenia, o którym mowa w art. 39j ust. 4 lub art. 39k ust. 3 tej ustawy.
4. Za dokonanie wpisu pobiera się opłaty, o których mowa w art. 97 ust. 1.

<Art. 97b.

Organ wydający uprawnienie do kierowania pojazdem, na wniosek podmiotu wydającego karty do tachografów cyfrowych, potwierdza zgodność ze stanem faktycznym danych dotyczących prawa jazdy.>

Art. 129.

1. Czuwanie nad bezpieczeństwem i porządkiem ruchu na drogach, kierowanie ruchem i jego kontrolowanie należą do zadań Policji.
2. Policjant, w związku z wykonywaniem czynności określonych w ust. 1, jest uprawniony do:
  - 1) legitymowania uczestnika ruchu i wydawania mu wiążących poleceń co do sposobu korzystania z drogi lub używania pojazdu;
  - 2) sprawdzania dokumentów wymaganych w związku z kierowaniem pojazdem i jego używaniem, zaświadczenie, o którym mowa w art. 95a ust. 1 pkt 2, a także dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacenie składki tego ubezpieczenia;
  - 3) żądania poddania się przez kierującego pojazdem lub przez inną osobę, w stosunku do której zachodzi uzasadnione podejrzenie, że mogła kierować pojazdem, badaniu w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu;
  - 4) sprawdzania stanu technicznego, wyposażenia, ładunku, wymiarów, masy lub nacisku osi pojazdu znajdującego się na drodze;
  - [5) sprawdzania zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy oraz postoju;]*
  - <5) sprawdzania zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku;>**
  - 6) zatrzymania, w przypadkach przewidzianych w ustawie, dokumentów stwierdzających uprawnienie do kierowania pojazdem lub jego używania oraz karty kierowcy w przypadkach przewidzianych w art. 14 ust. 4 lit. c rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8 oraz Dz. Urz. WE L 274 z 9.10.1998, str. 1) zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2135/98 z dnia 24 września 1998 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz dyrektywę nr 88/599/EWG dotyczącą stosowania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i Rady (EWG) nr 3821/85 (Dz. Urz. WE L 274 z 09.10.1998, str. 1);
  - 7) wydawania poleceń:
    - a) osobie, która spowodowała przeszkodę utrudniającą ruch drogowy lub zagrażającą jego bezpieczeństwu, albo osobie odpowiedzialnej za utrzymanie drogi,
    - b) kontrolowanemu uczestnikowi ruchu - co do sposobu jego zachowania;
  - 8) uniemożliwienia:

- a) kierowania pojazdem osobie znajdującej się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu,
  - b) korzystania z pojazdu, którego stan techniczny, ładunek, masa lub nacisk osi zagrażają bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu, powodują uszkodzenie drogi albo naruszają wymagania ochrony środowiska,
  - c) korzystania z pojazdu, jeżeli kierujący nim nie okazał dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacenie składki tego ubezpieczenia,
  - d) kierowania pojazdem przez osobę nieposiadającą wymaganych dokumentów uprawniających do kierowania lub używania pojazdu;
- 9) używania przyrządów kontrolno-pomiarowych, a w szczególności do badania pojazdu, określania jego masy, nacisku osi lub prędkości, stwierdzania naruszenia wymagań ochrony środowiska oraz do stwierdzania stanu trzeźwości kierującego;
- 10) usuwania lub przemieszczania pojazdu w przypadkach, o których mowa w art. 130a ust. 1-3;
- 11) kontroli przewozu drogowego towarów niebezpiecznych oraz wymagań związanych z tym przewozem;
- 12) używania urządzeń nagłaśniających, sygnalizacyjnych lub świetlnych, służących do wydawania wiążących poleceń uczestnikowi ruchu;
- 13) występowania w uzasadnionym przypadku z wnioskiem o ocenę stanu zdrowia kierującego pojazdem;
- 14) pilotowania pojazdów, których wymiary, masa lub naciski osi przekraczają określone wielkości; pilotowanie wykonywane jest za opłatą ponoszona przez właściciela lub posiadacza pojazdu.
3. Przepisów ust. 2 pkt 3, 4 i 6 nie stosuje się do szefów i cudzoziemskiego personelu przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i misji specjalnych państw obcych oraz organizacji międzynarodowych, korzystających z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów bądź powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności, oraz do innych osób korzystających z tych przywilejów i immunitetów.
4. Kontrola ruchu drogowego w stosunku do kierujących pojazdami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz w stosunku do żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową kierujących innymi pojazdami, a także kierowanie ruchem drogowym w związku z pilotowaniem kolumn wojskowych należy również do Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organów porządkowych. W tym zakresie Żandarmerii Wojskowej i wojskowym organom porządkowym przysługują uprawnienia policjantów określone w ust. 2.
- 4a. Kontrolę ruchu drogowego mogą przeprowadzać także funkcjonariusze Straży Granicznej lub organów celnych, którym przysługują uprawnienia, o których mowa w ust. 2 pkt 1-5 i 7-12 oraz w art. 130a ust. 4 pkt 1.
- 4b. Dodatkowo funkcjonariusze ci mogą odmówić prawa przekroczenia granicy pojazdem, jeżeli:
- 1) pojazd kierowany jest przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu, jeżeli nie ma możliwości zabezpieczenia pojazdu w inny sposób;

- 2) pojazd kierowany jest przez osobę nieposiadającą przy sobie wymaganych dokumentów uprawniających do kierowania pojazdem lub używania pojazdu, dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacenie składki tego ubezpieczenia;
  - 3) stan techniczny pojazdu zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego, powoduje uszkodzenie drogi albo narusza wymagania ochrony środowiska;
  - 4) pojazd przekracza dopuszczalną masę całkowitą lub naciski osi określone w przepisach ruchu drogowego.
5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, kierując się w szczególności możliwością zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz rzeczywistymi kosztami ponoszonymi przez Policję w związku z pilotowaniem pojazdów, określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób pilotowania pojazdów, których wymiary, masa lub naciski osi przekraczają dopuszczalne wielkości, oraz określi wysokość opłat uiszczanych przez ich właścicieli lub posiadaczy.

USTAWA z dnia 6 września 2001 r. O TRANSPORCIE DROGOWYM (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2088, Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 141, poz. 1184, Nr 155, poz. 1297, Nr 163, poz. 1362, Nr 172, poz. 1440, Nr 175, poz. 1462, Nr 180, poz. 1494 i 1497 i Nr 267, poz. 2257 oraz z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i 1218, Nr 171, poz. 1225 i Nr 235, poz. 1701)

Art. 4.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) krajowy transport drogowy - podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym jazda pojazdu, miejsce rozpoczęcia lub zakończenia podróży i przejazdu oraz droga znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) międzynarodowy transport drogowy - podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, przy czym jazda pojazdu między miejscem początkowym i docelowym odbywa się z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) transport drogowy - krajowy transport drogowy lub międzynarodowy transport drogowy; określenie to obejmuje również:
  - a) każdy przejazd drogowy wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do działalności gospodarczej, niespełniający warunków, o których mowa w pkt 4,
  - b) działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy;

- 4) niezarobkowy przewóz drogowy - przewóz na potrzeby własne - każdy przejazd pojazdu po drogach publicznych z pasażerami lub bez, załadowanego lub bez ładunku, przeznaczony do nieodpłatnego krajowego i międzynarodowego przewozu drogowego osób lub rzeczy, wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej, spełniający łącznie następujące warunki:
- a) pojazdy samochodowe używane do przewozu są prowadzone przez przedsiębiorcę lub jego pracowników,
  - b) przedsiębiorca legitymuje się tytułem prawnym do dysponowania pojazdami samochodowymi,
  - c) w przypadku przejazdu pojazdu załadowanego - rzeczy przewożone są własnością przedsiębiorcy lub zostały przez niego sprzedane, kupione, wynajęte, wdzierżawione, wyprodukowane, wydobyte, przetworzone lub naprawione albo celem przejazdu jest przewóz osób lub rzeczy z przedsiębiorstwa lub do przedsiębiorstwa na jego własne potrzeby, a także przewóz pracowników i ich rodzin,
  - d) nie jest przewozem w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług turystycznych;
- 5) niezarobkowy krajowy przewóz drogowy - przewóz na potrzeby własne wykonywany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) niezarobkowy międzynarodowy przewóz drogowy - przewóz na potrzeby własne wykonywany z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej;
- [6a) *przewóz drogowy - transport drogowy lub niezarobkowy przewóz drogowy, a także inny przewóz drogowy w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 3820/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985);]*
- <6a) przewóz drogowy – transport drogowy lub niezarobkowy przewóz drogowy, a także inny przewóz drogowy w rozumieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 561/2006”;>**
- 7) przewóz regularny - publiczny przewóz osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, na zasadach określonych w ustawie i w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (Dz. U. z 2000 r. Nr 50, poz. 601, z późn. zm.);
- 7a) komunikacja miejska - przewóz regularny wykonywany w ramach lokalnego transportu zbiorowego w granicach administracyjnych miasta albo:
- a) miasta i gminy,
  - b) miast albo miast i gmin sąsiadujących
- jeżeli zawarły porozumienie lub utworzyły związek międzygminny w sprawie wspólnej realizacji komunikacji na swoim obszarze;

- 8) linia komunikacyjna - połączenie komunikacyjne na określonej drodze między przystankami wskazanymi w rozkładzie jazdy, po której odbywają się regularne przewozy osób;
- 8a) przystanek - miejsce przeznaczone do wsiadania lub wysiadania pasażerów na danej linii komunikacyjnej, oznaczone w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2003 r. Nr 58, poz. 515, z późn. zm.), z informacją o rozkładzie jazdy, z uwzględnieniem godzin odjazdów środków transportowych przewoźnika drogowego uprawnionego do korzystania z tego miejsca;
- 9) przewóz regularny specjalny - niepubliczny przewóz regularny określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób;
- 10) przewóz wahadłowy - wielokrotny przewóz zorganizowanych grup osób tam i z powrotem, między tym samym miejscem początkowym a tym samym miejscem docelowym, przy spełnieniu łącznie następujących warunków:
  - a) każda grupa osób przewiezionych do miejsca docelowego wraca do miejsca początkowego,
  - b) miejsce początkowe i miejsce docelowe oznaczają odpowiednio miejsce rozpoczęcia usługi przewozowej oraz miejsce zakończenia usługi przewozowej, z uwzględnieniem w każdym przypadku okolicznych miejscowości leżących w promieniu 50 km;
- 11) przewóz okazjonalny - przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego;
- 12) przewóz kabotażowy - przewóz wykonywany pojazdem samochodowym zarejestrowanym za granicą lub przez przedsiębiorcę zagranicznego między miejscami położonymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 13) transport kombinowany - przewóz rzeczy, podczas którego samochód ciężarowy, przyczepa, naczepa z jednostką ciągnącą lub bez jednostki ciągnącej, nadwozie wymienne lub kontener 20-stopowy lub większy korzysta z drogi w początkowym lub końcowym odcinku przewozu, a na innym odcinku z usługi kolei, żeglugi śródlądowej lub transportu morskiego, przy czym odcinek morski przekracza 100 km w linii prostej; odcinek przewozu początkowego lub końcowego oznacza przewóz:
  - a) pomiędzy punktem, gdzie rzeczy są załadowane, i najbliższą odpowiednią kolejową stacją załadunkową dla odcinka początkowego oraz pomiędzy najbliższą odpowiednią kolejową stacją wyładunkową a punktem, gdzie rzeczy są wyładowane, dla końcowego odcinka lub
  - b) wewnątrz promienia nieprzekraczającego 150 km w linii prostej ze śródlądowego lub morskiego portu załadunku lub wyładunku;
- 14) międzynarodowy transport kombinowany - transport kombinowany, podczas którego następuje przekroczenie granicy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 15) przewoźnik drogowy - przedsiębiorca uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;
- 16) zagraniczny przewoźnik drogowy - zagraniczny przedsiębiorca uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego na podstawie przepisów obowiązujących w państwie, w którym znajduje się jego siedziba;

- 17) licencja - decyzja administracyjna wydana przez ministra właściwego do spraw transportu lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniająca do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;
- 18) zezwolenie - decyzja administracyjna wydana przez ministra właściwego do spraw transportu lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniająca przewoźnika drogowego do wykonywania określonego rodzaju transportu drogowego;
- 19) zezwolenie zagraniczne - dokument otrzymany na podstawie umowy międzynarodowej od właściwego organu innego państwa lub organizacji międzynarodowej przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej przekazywany przewoźnikowi drogowemu i upoważniający go do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, jednokrotnie lub wielokrotnie, do lub z terytorium państwa określonego w zezwoleniu lub tranzytem przez jego terytorium;
- 20) certyfikat kompetencji zawodowych - dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji i wiedzy niezbędnych do podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;
- 21) (uchylony).

Art. 42.

1. Podmioty wykonujące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przewóz drogowy zobowiązane są do uiszczania opłaty za przejazd pojazdu samochodowego po drogach krajowych, której maksymalna wysokość nie może być wyższa niż równowartość 800 euro rocznie, z wyłączeniem:
  - 1) przedsiębiorców wykonujących transport drogowy taksówką;
  - 2) pojazdów transportu kombinowanego;
  - 3) pojazdów realizujących komunikację miejską;
  - 4) zakładów pracy chronionej lub zakładów aktywności zawodowej, w przypadku wykonywania przewozów na potrzeby własne.
- 1a. Wyłączenie, o którym mowa w ust. 1, nie zwalnia z obowiązku uiszczania opłat za przejazd autostradą, o których mowa w przepisach o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.
2. Stawki opłaty, o której mowa w ust. 1, uzależnione są od:
  - 1) czasu przejazdu po drogach krajowych;
  - 2) rodzaju pojazdu samochodowego;
  - 3) dopuszczalnej masy całkowitej oraz emisji spalin pojazdu.
3. Opłata, o której mowa w ust. 1, może być w szczególności wnoszona w:
  - 1) jednostce, o której mowa w art. 17 ust. 2;
  - 2) granicznych urzędach celnych;
  - 3) urzędach celnych wewnątrz kraju;
  - 4) stacjach benzynowych, z zastrzeżeniem ust. 4;
  - 5) polskich organizacjach zrzeszających przewoźników drogowych o zasięgu ogólnokrajowym, z zastrzeżeniem ust. 5.

[3a. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, uiszcza opłatę roczną, miesięczną, siedmiodniową albo dobową.]

<3a. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, uiszcza opłatę roczną, półroczną, miesięczną, siedmiodniową albo dobową.>

3b. Karta opłaty dobowej i siedmiodniowej może być wypełniona przez podmiot, o którym mowa w ust. 1, w terminie:

- 1) 7 dni - od wydania karty opłaty dobowej;
- 2) 14 dni - od wydania karty opłaty siedmiodniowej.

4. Przedsiębiorcy prowadzący stacje benzynowe mogą pobierać wyłącznie opłatę dobową, siedmiodniową i miesięczną po zawarciu porozumień z jednostką, o której mowa w art. 17 ust. 2.

5. Polskie organizacje zrzeszające przewoźników drogowych o zasięgu ogólnokrajowym mogą pobierać opłatę po zawarciu porozumień z jednostką, o której mowa w art. 17 ust. 2.

6. W porozumieniach, o których mowa w ust. 4 i ust. 5, określa się w szczególności:

- 1) sposób zabezpieczenia przekazywanych kart opłaty drogowej uniemożliwiający dostęp do nich osobom niepowołanym;
- 2) wyposażenie w odpowiednie urządzenia gwarantujące zabezpieczenie przed zaginięciem, zniszczeniem lub utratą dokumentów;
- 3) obowiązek ubezpieczenia otrzymanych dokumentów od wszelkiego ryzyka związanego z ich zaginięciem, zniszczeniem lub utratą;
- 4) zasady rozliczania z jednostką, o której mowa w art. 17 ust. 2, w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty otrzymanych dokumentów.

7. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, rodzaj i stawki opłaty za przejazd po drogach krajowych, zgodnie z zasadami określonymi w ust. 2, oraz tryb wnoszenia i sposób rozliczania tej opłaty w przypadku niewykorzystania w całości lub w części dokumentu potwierdzającego jej wniesienie za okres roczny z przyczyn niezależnych od przedsiębiorcy, a także wzory dokumentów potwierdzających wniesienie tej opłaty.

Art. 90a.

1. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje do Komisji Europejskiej dane dotyczące przeprowadzonych kontroli:

- 1) stanu technicznego pojazdów, co dwa lata, w terminie do 31 marca, po upływie okresu objętego sprawozdaniem, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 3;

[2] w zakresie, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3820/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985), zgodnie z formularzem określonym w decyzji Komisji z dnia 22 lutego 1993 r. ustalającej znormalizowany formularz przewidziany w art. 16 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3820/85 w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego, co dwa lata, w terminie do 30 września, po upływie okresu objętego sprawozdaniem.]

- <2> w zakresie, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006, zgodnie z formularzem, o którym mowa w art. 17 tego rozporządzenia, co dwa lata, w terminie do dnia 30 września roku następującego po zakończeniu dwuletniego okresu sprawozdawczego.>**
2. Organy uprawnione do przeprowadzania kontroli, o których mowa w art. 89 ust. 1, obowiązane są przekazywać Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego informacje:
    - 1) o których mowa w ust. 1 pkt 1, co dwa lata, w terminie do 31 stycznia po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem,
    - 2) o których mowa w ust. 1 pkt 2, co dwa lata, w terminie do 31 lipca po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem- na formularzach, o których mowa w ust. 3.
  3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uwzględniając zakres niezbędnych danych.

Art. 92a.

1. W przypadku gdy podczas kontroli drogowej zostaną stwierdzone naruszenia:
  - 1) obowiązku posiadania w pojeździe wymaganych dokumentów, o których mowa w art. 87,
  - [2) zasad dotyczących maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu, dziennego czasu odpoczynku lub przekraczania maksymalnego czasu prowadzenia pojazdu bez przerwy, określonych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3820/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985) oraz w Umowie europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR), sporządzonej w Genewie dnia 1 lipca 1970 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 94, poz. 1086 i 1087),]*
  - <2> zasad dotyczących maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu, dziennego czasu odpoczynku lub przekraczania maksymalnego czasu prowadzenia pojazdu bez przerwy, określonych w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006 oraz w Umowie europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR), sporządzonej w Genewie dnia 1 lipca 1970 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 94, poz. 1086 i 1087);>**
  - 3) zasad dotyczących użytkowania analogowych urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku, określonych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985)- kierowca pojazdu samochodowego realizujący przewóz drogowy podlega karze grzywny.
2. Orzekanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, następuje w trybie określonym w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia.
3. Wszczęcie postępowania wobec kierowcy nie wyklucza wszczęcia postępowania administracyjnego także wobec przedsiębiorcy lub podmiotu, o którym mowa w art. 3 ust. 2 pkt 3, realizującego przewóz drogowy.

<4. Postępowania administracyjnego wobec przedsiębiorcy lub podmiotu, o którym mowa w art. 3 ust. 2 pkt 3, nie wszczyna się, jeżeli okoliczności sprawy i dowody jednoznacznie wskazują, że podmiot wykonujący przewóz nie miał wpływu na powstanie naruszenia.

5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się, jeżeli naruszenie, o którym mowa w ust. 1, ma charakter rażący, a w szczególności:

- 1) zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego;**
- 2) zostało popełnione wielokrotnie.>**

Art. 93.

1. Uprawnieni do kontroli, o których mowa w art. 89 ust. 1, mają prawo nałożyć na wykonującego przewozy drogowe lub inne czynności związane z tym przewozem karę pieniężną, w drodze decyzji administracyjnej.
- 1a. Decyzja, o której mowa w ust. 1, wydawana jest w imieniu organu właściwego ze względu na miejsce przeprowadzanej kontroli.
2. W przypadku gdy podczas kontroli granicznej na kontrolowanego zostanie nałożona kara, o której mowa w ust. 1, przeprowadzający kontrolę uprawnieni są do uniemożliwienia kontrolowanemu wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Decyzji, o której mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności, z zastrzeżeniem ust. 4.
4. Przedsiębiorca krajowy uiszcza nałożoną karę pieniężną w terminie 21 dni od dnia jej wymierzenia; spoczywa na nim obowiązek niezwłocznego przekazania dowodu uiszczenia kary pieniężnej organowi, który ją nałożył.
5. Od decyzji o nałożeniu kary pieniężnej przysługuje odwołanie do organu nadrzędnego w stosunku do organu, który karę tę nałożył, w terminie 14 dni od dnia doręczenia przedsiębiorcy lub innemu podmiotowi wykonującemu przewozy na potrzeby własne tej decyzji.
6. (uchylony).

<7. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się, jeżeli stwierdzone zostanie, że naruszenie przepisów nastąpiło wskutek zdarzeń lub okoliczności, których podmiot wykonujący przewozy nie mógł przewidzieć. W takiej sytuacji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzanej kontroli organ wydaje decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio.

8. Wszczęcie postępowania administracyjnego wobec przedsiębiorcy lub innego podmiotu realizującego przewóz drogowy, nie wyklucza wszczęcia postępowania administracyjnego także wobec podmiotu wykonującego inne czynności związane z przewozem, w szczególności wobec:

- 1) spedytora;**
- 2) nadawcy;**
- 3) załadowcy;**
- 4) organizatora wycieczki;**
- 5) organizatora transportu.**

9. Podmiot uprawniony do kontroli, o którym mowa w art. 89 ust. 1, nakłada w drodze decyzji administracyjnej na podmiot wykonujący inne czynności związane z przewozem karę pieniężną, o której mowa w art. 92 ust. 1, jeżeli okoliczności sprawy i dowody jednoznacznie wskazują, że podmiot ten miał wpływ lub godził się na powstanie naruszenia obowiązków lub warunków przewozu drogowego.
10. Karę nakłada się w wysokości określonej w załączniku do ustawy dla przedsiębiorcy lub podmiotu realizującego przewóz.>

ZAŁĄCZNIK

[12.	WYKONYWANIE PRZEWOZU DROGOWEGO Z NARUSZENIEM PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH STOSOWANIA TACHOGRAFÓW CYFROWYCH	
12.1.	<i>Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem niewyposażonym w cyfrowe urządzenie rejestrujące lub z niewłaściwie działającym cyfrowym urządzeniem rejestrującym</i>	3.000
12.2.	<i>Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w cyfrowe urządzenie rejestrujące bez wymaganego sprawdzenia okresowego</i>	1.000
12.3.	<i>Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w cyfrowe urządzenie rejestrujące, do którego podłączone zostały niedozwolone urządzenia dodatkowe</i>	10.000
12.4.	<i>Niewyposażenie kierowcy w dostateczną ilość papieru do drukarki cyfrowego urządzenia rejestrującego, wymaganą na cały okres wykonywania przewozu drogowego</i>	2.000
12.5.	<i>Samowolna ingerencja w dane zapisane w cyfrowym urządzeniu rejestrującym lub na karcie przedsiębiorstwa</i>	5.000
12.6.	<i>Samowolna ingerencja w funkcjonowanie cyfrowego urządzenia rejestrującego zainstalowanego w pojeździe</i>	2.000]

<12.	Wykonywanie przewozu drogowego z naruszeniem przepisów dotyczących stosowania tachografów cyfrowych	
12.1.	Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem niewyposażonym w cyfrowe urządzenie rejestrujące	3.000
12.2.	Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w cyfrowe urządzenie rejestrujące, które nie zostało poddane kalibracji	1.000
12.3.	Kontynuowanie przez kierowcę przewozu drogowego, po upływie dopuszczalnego okresu kierowania, pojazdem z zepsutym lub niewłaściwie działającym cyfrowym urządzeniem rejestrującym	1.000

Objaśnienie oznaczeń: [ ] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

12.4.	Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w cyfrowe urządzenie rejestrujące bez wymaganego sprawdzenia okresowego	1.000
12.5.	Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w cyfrowe urządzenie rejestrujące, do którego podłączone zostały niedozwolone urządzenia dodatkowe wpływające na jego niewłaściwe funkcjonowanie	10.000
12.6.	Dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w cyfrowe urządzenie rejestrujące przez kierowcę nieposiadającego własnej, ważnej karty kierowcy	1.000
12.7.	Kontynuowanie przewozu drogowego przez kierowcę bez ważnej karty lub z kartą uszkodzoną, po upływie dopuszczalnego okresu kierowania pojazdem	300
12.8.	Nieprawidłowe operowanie przełącznikiem cyfrowego urządzenia rejestrującego umożliwiającym zmianę rodzaju aktywności kierowcy – za każdy dzień	100 maks. 1000
12.9.	Wykonywanie przewozu drogowego przez kierowcę, nieposiadającego wymaganego wydruku z tachografu w przypadku uszkodzenia karty kierowcy, jej niesprawności lub jej nieposiadania - za każdy brakujący wydruk	100
12.10.	Naruszenie obowiązku wczytywania wymaganych danych z karty kierowcy	500
12.11.	Naruszenie obowiązku wczytywania wymaganych danych z tachografu cyfrowego	500
12.12.	Udostępnienie podczas kontroli w przedsiębiorstwie niepełnych danych o okresach aktywności kierowcy – za każdy dzień	300
12.13.	Nieudostępnienie podczas kontroli w przedsiębiorstwie danych wczytanych z tachografu cyfrowego i karty kierowcy, przechowywanych w przedsiębiorstwie – za każdy dzień	500
12.14.	Samowolna ingerencja w dane zapisane w cyfrowym urządzeniu rejestrującym, na karcie kierowcy lub na karcie przedsiębiorstwa	5.000
12.15.	Samowolna ingerencja w funkcjonowanie cyfrowego urządzenia rejestrującego zainstalowanego w pojeździe	2.000
12.16.	Niewyposażenie kierowcy w dostateczną ilość papieru do drukarki cyfrowego urządzenia rejestrującego, wymaganą na cały okres wykonywania przewozu drogowego	500>

USTAWA z dnia 29 lipca 2005 r. O SYSTEMIE TACHOGRAFÓW CYFROWYCH (Dz. U. Nr 180, poz. 1494)

Art. 2.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) tachograf cyfrowy - stosowane w transporcie drogowym, cyfrowe urządzenie rejestrujące, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8 oraz Dz. Urz. WE L 274 z 9.10.1998, str. 1), zwanym dalej "rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3821/85", oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1360/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. dostosowującym po raz siódmy do postępu technicznego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 207 z 5.08.2002, str. 1), zwanym dalej "rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1360/2002";
- 2) karta - kartę do tachografu cyfrowego będącą elektronicznym urządzeniem identyfikującym podmiot wydający karty, posiadacza lub użytkownika karty; określenie to obejmuje cztery rodzaje kart: kartę kierowcy, kartę przedsiębiorstwa, kartę warsztatową i kartę kontrolną;
- 3) świadectwo funkcjonalności - dokument poświadczający, że dany typ tachografu cyfrowego albo dany typ karty spełnia wymagania określone w przepisach rozporządzenia Komisji (WE) nr 1360/2002;
- 4) podmiot prowadzący warsztat - przedsiębiorcę lub jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, prowadzących działalność w zakresie instalacji, w tym aktywacji, napraw lub sprawdzania pod względem zgodności z wymaganiami rozporządzenia Komisji (WE) nr 1360/2002 tachografów cyfrowych, w tym ich kalibracji;
- [5] *technik warsztatu - osobę posiadającą uprawnienie do wykonywania instalacji, w tym aktywacji, napraw lub sprawdzania, w tym kalibracji tachografów cyfrowych;*
- <5) technik warsztatu – osobę wykonującą aktywację i sprawdzanie, w tym kalibrację, tachografów cyfrowych, na podstawie uprawnienia wydanego przez właściwy organ;>**
- 6) ewidencja kart - zbiór danych i informacji dotyczących wydanych, wznowionych, wymienionych, uszkodzonych, utraconych i cofniętych kart oraz odrzuconych wniosków o ich wydanie;
- 7) Tachonet - system teleinformatyczny umożliwiający wymianę, z krajowymi i zagranicznymi organami oraz uprawnionymi służbami i instytucjami danych i informacji zawartych w ewidencji kart.

Art. 6.

1. Prowadzenie warsztatu w zakresie instalacji, w tym aktywacji, napraw lub sprawdzania pod względem zgodności z wymaganiami rozporządzenia Komisji (WE) nr 1360/2002 tachografów cyfrowych, w tym ich kalibracji, wymaga uzyskania zezwolenia.

2. Prezes GUM, w trybie decyzji, wydaje zezwolenie na wniosek przedsiębiorcy lub innej jednostki, zwanych dalej "wnioskodawcą".
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać:
  - 1) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania albo nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy;
  - 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli jest nadany;
  - 3) określenie zakresu świadczenia usług;
  - 4) wskazanie miejsca świadczenia usług;
  - 5) *oznaczenie specjalnej cechy, jeżeli wnioskodawca posiada na wykonywanie działalności gospodarczej zezwolenie, o którym mowa w art. 16c ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441 oraz z 2005 r. Nr 163, poz. 1362).*]
4. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:
  - 1) odpis z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego albo zaświadczenie potwierdzające wpis do ewidencji działalności gospodarczej, uzyskane nie wcześniej niż na 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku, albo kopię dokumentu jednostki, o której mowa w ust. 2, na podstawie którego prowadzi swoją działalność;
  - 2) *informację z Krajowego Rejestru Karnego w przedmiocie niekaralności;*
  - <2) informację z Krajowego Rejestru Karnego w przedmiocie niekaralności uzyskaną nie wcześniej niż na 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku;>**
  - 3) w odniesieniu do każdego zatrudnionego technika warsztatu, który wykonywać będzie czynności objęte zezwoleniem:
    - a) dane i informacje zawierające:
      - imię i nazwisko,
      - datę i miejsce urodzenia,
      - numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL - numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę organu, który wydał ten dokument,
    - b) kopie następujących dokumentów:
      - uprawnienia,
      - umowy o pracę, z wyłączeniem danych o wysokości wynagrodzenia;
  - 4) *kopie dokumentów potwierdzających tytuł prawny wnioskodawcy do lokalu użytkowego i miejsc parkingowych oraz kopie dokumentów potwierdzających spełnienie wymagań w zakresie posiadania wyposażenia technicznego, o których mowa w ust. 5 pkt 2;*
  - 5) *kopię dokumentacji, o której mowa w ust. 5 pkt 4.]*
  - <4) potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów potwierdzających tytuł prawny wnioskodawcy do lokalu użytkowego i miejsc parkingowych, które mają być wykorzystywane do wykonywania czynności objętych zezwoleniem, oraz kopie dokumentów potwierdzających spełnienie wymagań w zakresie posiadania warunków warsztatowo-technicznych, o których mowa w ust. 5 pkt 2;**
  - 5) **potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię dokumentacji, o której mowa w ust. 5 pkt 4.>**

5. Zezwolenie może uzyskać wnioskodawca, który:

1) zatrudnia na podstawie umowy o pracę technika warsztatu lub sam posiada uprawnienie, o którym mowa w art. 16 ust. 1;

2) posiada warunki warsztatowo-techniczne niezbędne do wykonywania instalacji, napraw lub sprawdzania tachografów cyfrowych;

[3) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów; gdy wnioskodawcą jest członek zarządu spółki handlowej, wymóg ten dotyczy członków tej spółki;]

<3) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu, wymiarowi sprawiedliwości, porządkowi publicznemu, ochronie informacji, wiarygodności dokumentów, mieniu lub obrotowi gospodarczemu; gdy wnioskodawcą jest spółka handlowa, wymóg ten dotyczy członków zarządu tej spółki;>

4) posiada dokumentację:

a) określającą:

- sposób ewidencjonowania, przechowywania, stosowania oraz zabezpieczania stosowanych materiałów oraz używanego wyposażenia do nakładania zabezpieczeń, oraz sposób sprawowanej kontroli nad tymi materiałami i wyposażeniem,
- zachowanie bezpieczeństwa użytkowania kart warsztatowych,

b) w zakresie:

- wykonywania sprawdzania tachografów cyfrowych, z uwzględnieniem przepisów załącznika IB do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1360/2002,
- metod wykonywania sprawdzeń i stosowanych przyrządów pomiarowych,
- szacowania niepewności pomiarów,
- spełniania wymagań stawianych wyposażeniu pomiarowemu,

c) w zakresie przechowywania danych zapisanych na kartach warsztatowych,

d) w zakresie pobierania z tachografu cyfrowego zapisanych w nim danych i informacji, ich przechowywania i przekazywania uprawnionym podmiotom[.]<;>

<5) nie jest przewoźnikiem drogowym lub innym podmiotem wykonującym przewozy drogowe, będącym właścicielem lub użytkownikiem pojazdu samochodowego objętego obowiązkiem instalacji i użytkowania tachografu cyfrowego, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3821/85.>

6. Prezes GUM lub upoważniony przez niego organ administracji miar, przed wydaniem zezwolenia i po zawiadomieniu wnioskodawcy, sprawdza w wyznaczonym terminie i w miejscach, w których ma być wykonywana działalność, o której mowa w ust. 1, informacje i dane zawarte we wniosku o zezwolenie oraz w dołączonych do niego dokumentach.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

1) wymagania niezbędne do prowadzenia warsztatu w zakresie warunków warsztatowo-technicznych obejmujących: warunki lokalowe, wyposażenie techniczne i miejsca parkingowe,

- 2) niezbędne dokumenty potwierdzające spełnianie wymagań, o których mowa w pkt 1,
- 3) zakres i sposób dokumentowania czynności przy wykonywaniu usług objętych zezwoleniem

- kierując się koniecznością zagwarantowania właściwych i bezpiecznych warunków pracy zatrudnionych osób oraz sprzętu umożliwiającego wykonywanie czynności i usług, objętych zezwoleniem w sposób zgodny z wymaganiami zawartymi w przepisach niniejszej ustawy oraz rozporządzeń, o których mowa w art. 2 pkt 1, oraz mając na uwadze konieczność zapewnienia jednolitego i prawidłowego sposobu dokumentowania czynności przy wykonywaniu usług objętych zezwoleniem.

Art. 7.

1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, wydaje się na czas nieokreślony.
2. W zezwoleniu:
  - 1) określa się:
    - a) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania albo nazwę, siedzibę i adres podmiotu posiadającego zezwolenie,
    - b) zakres i miejsca świadczenia usług;
  - [2) nadaje się lub uznaje specjalną cechę, której upoważniony podmiot prowadzący warsztat używa do poświadczania wykonywania czynności objętych zezwoleniem.]*
  - <2) nadaje się specjalną cechę, której upoważniony podmiot prowadzący warsztat używa do poświadczania wykonania czynności objętych zezwoleniem.>**
3. Zezwolenie może zawierać inne informacje niezbędne do prawidłowej identyfikacji podmiotu i wykonywanych przez niego czynności.

Art. 8.

Prezes GUM, w trybie decyzji administracyjnej, odmawia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1, jeżeli:

- 1) wnioskodawca nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 6 ust. 5;
- 2) w stosunku do wnioskodawcy wydano decyzję o cofnięciu zezwolenia - w okresie 4 lat od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna;
- 3) czynności sprawdzające, o których mowa w art. 6 ust. 6, wykazały niezgodność ze stanem faktycznym i prawnym informacji oraz danych zawartych we wniosku o wydanie zezwolenia oraz w dokumentach do niego dołączonych, a wnioskodawca nie usunął niezgodności stwierdzonych w trybie, o którym mowa w art. 6 ust. 6, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania do ich usunięcia[.<];>
- <4) w wyniku przeprowadzonego postępowania w sprawie wydania zezwolenia zostanie stwierdzone, że wnioskodawca prowadzi inną działalność zawodową, która stanowi potencjalne zagrożenie dla ogólnego bezpieczeństwa systemu tachografów cyfrowych, zdefiniowanego w dodatku 10 załącznika IB do rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85.>**

Art. 9.

[1. Jeżeli nastąpiła zmiana zakresu, miejsc świadczenia usług lub zmiana warunków, o których mowa w art. 6 ust. 5 pkt 2 i 4, podmiot prowadzący warsztat jest obowiązany, w

terminie 14 dni od dnia zaistnienia tych okoliczności, wystąpić do Prezesa GUM z wnioskiem o zmianę zezwolenia. Przepisy art. 6 ust. 6 i art. 8 stosuje się odpowiednio.]

<1. Podmiot prowadzący warsztat:

- 1) występuje do Prezesa GUM z wnioskiem o zmianę zezwolenia, jeżeli nastąpiła zmiana w odniesieniu do wymagań, o których mowa w art. 6 ust. 5 pkt 2; wniosek zawierający informacje o zmianach składa się w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tych zmian;
- 2) może wystąpić do Prezesa GUM z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przedmiocie:
  - a) rozszerzenia zakresu usług określonych w zezwoleniu,
  - b) zmiany liczby miejsc świadczenia usług– przepisy art. 6 ust. 6 i art. 8 pkt 3 stosuje się odpowiednio.>
2. We wniosku o zmianę zezwolenia określa się wyłącznie informacje i dane ulegające zmianie oraz dołącza się dokumenty potwierdzające te zmiany.

<3. Jeżeli nastąpiła zmiana w zakresie spełnienia wymagań, o których mowa w art. 6 ust. 5 pkt 1 i 3-5, podmiot prowadzący warsztat jest obowiązany poinformować o tym Prezesa GUM, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tych zmian. Przepisy art. 6 ust. 6 i art. 13 stosuje się odpowiednio.>

Art. 13.

1. Prezes GUM niezwłocznie wydaje decyzję o cofnięciu zezwolenia na prowadzenie warsztatu, jeżeli:
  - [1] podmiot prowadzący warsztat przestał spełniać wymagania, o których mowa w art. 6 ust. 5;]*
  - <1) podmiot prowadzący warsztat przestał spełniać wymagania, o których mowa w art. 6 ust. 5 pkt 1-3 lub 5;>**
  - 2) w stosunku do podmiotu prowadzącego warsztat wydano prawomocne orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w tym zakresie;
  - 3) podmiot prowadzący warsztat nie usunął nieprawidłowości w wyznaczonym terminie;
  - 4) podmiot prowadzący warsztat rażąco naruszył warunki prowadzenia warsztatu.
2. Rażącem naruszeniem warunków prowadzenia warsztatu jest:
  - 1) instalacja tachografu cyfrowego nieposiadającego ważnego świadectwa homologacji typu;
  - 2) dopuszczenie do użytkowania wadliwie działającego lub niesprawnego tachografu cyfrowego;
  - 3) posługiwanie się kartą warsztatową niezgodnie z zakresem lub poza miejscem świadczenia usług określonych w zezwoleniu, z zastrzeżeniem ust. 3, udostępnianie karty innym osobom lub stosowanie jej bez udokumentowania faktu jej użycia;
  - 4) uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli.
3. Dopuszcza się użycie karty warsztatowej przez technika warsztatu poza miejscem świadczenia usług określonych w zezwoleniu, w przypadku gdy brak jest możliwości przemieszczenia do siedziby warsztatu pojazdu samochodowego podlegającego kontroli na drodze lub na terenie przedsiębiorstwa transportowego.

Art. 16.

1. Sprawdzać tachografy cyfrowe może tylko technik warsztatu posiadający uprawnienie w tym zakresie.
2. Dokumentem stwierdzającym posiadanie uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, jest zaświadczenie wydawane przez Prezesa GUM na okres 4 lat, na wniosek zainteresowanego. Zaświadczenie wydaje się, jeżeli zainteresowany:
  - 1) zdał z wynikiem pozytywnym egzamin z zakresu sprawdzania tachografów cyfrowych;
  - [2) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów.]***<2) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu, wymiarowi sprawiedliwości, porządkowi publicznemu, ochronie informacji, wiarygodności dokumentów, mieniu lub obrotowi gospodarczemu;>**
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:
  - 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania wnioskodawcy;
  - 2) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL - numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę organu, który wydał ten dokument;
  - 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
  - 4) datę i miejsce sporządzenia wniosku;
  - 5) podpis wnioskodawcy.*[4. Do wniosku dołącza się:*
  - 1) zaświadczenie o zdaniu egzaminu z zakresu sprawdzania tachografów cyfrowych;*
  - 2) informację z Krajowego Rejestru Karnego w przedmiocie niekaralności.***<4. Do wniosku dołącza się informację z Krajowego Rejestru Karnego w przedmiocie niekaralności uzyskaną nie wcześniej niż na 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku.>**
5. Egzamin z zakresu sprawdzania tachografów cyfrowych przeprowadza po uiszczeniu opłaty komisja powołana przez Prezesa GUM.
6. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:
  - 1) wzór zaświadczenia potwierdzającego uprawnienie do sprawdzania tachografów cyfrowych,
  - 2) zakres i tryb przeprowadzania egzaminu z zakresu sprawdzania tachografów cyfrowych,
  - 3) sposób wynagradzania członków komisji egzaminacyjnej- kierując się koniecznością zapewnienia nadzoru nad wydawaniem zaświadczeń i potrzebą ich odpowiedniego zabezpieczenia przed fałszowaniem, właściwego przygotowania zawodowego i kwalifikacji techników warsztatu sprawdzających tachografy cyfrowe oraz rodzajem wykonywanych czynności egzaminacyjnych i nakładem pracy członków komisji egzaminacyjnej.

7. Prezes GUM lub upoważniony przez niego organ administracji miar może, na podstawie umów cywilnoprawnych, organizować i prowadzić szkolenia w zakresie tachografów cyfrowych.
- <8. W przypadku stwierdzenia posługiwania się przez technika warsztatu kartą warsztatową niezgodnie z zakresem lub poza miejscem świadczenia usług określonych w zezwoleniu, z zastrzeżeniem art. 13 ust. 3, Prezes GUM cofa, w trybie decyzji administracyjnej, uprawnienie dla technika warsztatu.**
- 9. W przypadku, o którym mowa w ust. 8, ponowne ubieganie się o wydanie uprawnienia jest możliwe nie wcześniej niż po upływie 4 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu uprawnienia stała się ostateczna.>**

Art. 18.

1. Minister właściwy do spraw transportu wybiera podmiot wydający karty, mając na uwadze znaczenie zadań realizowanych przez podmiot wydający karty dla krajowej polityki bezpieczeństwa, posiadany przez ten podmiot potencjał techniczny oraz zdolność i gotowość do natychmiastowego poniesienia nakładów inwestycyjnych na uruchomienie procesów w zakresie wydawania kart, dotychczasowe doświadczenia w dziedzinie personalizacji i elektronicznych zabezpieczeń dokumentów istotne z punktu widzenia zapewnienia właściwego poziomu bezpieczeństwa systemu oraz biorąc pod uwagę możliwość skutecznego nadzoru przez administrację rządową. Do wyboru podmiotu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177, z późn. zm.) dotyczące przetargu ograniczonego.
- [2. Minister właściwy do spraw transportu:*
- 1) jest administratorem ewidencji kart;*
  - 2) powierza podmiotowi wydającemu karty przetwarzanie danych zawartych w ewidencji kart;*
  - 3) powierza narodowe klucze kryptograficzne podmiotowi wydającemu karty;*
  - 4) powierza zadanie polegające na wymianie z krajowymi i zagranicznymi organami oraz uprawnionymi służbami i instytucjami danych i informacji niezbędnych tym organom, uprawnionym służbom i instytucjom w procesach wydawania kart i kontroli stosowania tachografów cyfrowych w transporcie drogowym.]*

<2. Minister właściwy do spraw transportu:

    - 1) jest administratorem ewidencji kart;**
    - 2) powierza podmiotowi wydającemu karty:**
      - a) przetwarzanie danych zawartych w ewidencji kart,**
      - b) narodowe klucze kryptograficzne,**
      - c) zadanie polegające na wymianie z krajowymi i zagranicznymi organami oraz uprawnionymi służbami i instytucjami danych i informacji niezbędnych w procesach wydawania kart i kontroli stosowania tachografów cyfrowych w transporcie drogowym.>**
    3. Dla bezpieczeństwa danych i informacji zawartych w ewidencji kart, urządzenia i systemy informatyczne służące do jej prowadzenia powinny spełniać warunki określone w przepisach w sprawie warunków technicznych i organizacyjnych dla urządzeń i systemów informatycznych służących do przetwarzania danych osobowych.

4. Szczegółowe prawa i obowiązki podmiotu wydającego karty określa umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw transportu a podmiotem wydającym karty.

Art. 19.

1. Podmiot wydający karty, o którym mowa w art. 18 ust. 1:

- 1) prowadzi w imieniu ministra właściwego do spraw transportu krajowe centrum certyfikacji elektronicznej;
- 2) prowadzi centrum certyfikacji elektronicznej właściwe do wydawania elektronicznych zabezpieczeń;
- 3) wytwarza klucze i elektroniczne zabezpieczenia dla użytkowników krajowych oraz, w imieniu ministra właściwego do spraw transportu, prowadzi ich ewidencję zgodnie z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1360/2002;
- 4) produkuje lub kupuje karty do tachografu cyfrowego;
- 5) przedstawia do zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw transportu projekty wzorów kart i stosowanych zabezpieczeń, uwzględniające wymagania określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1360/2002;
- 6) na zamówienie producentów tachografów cyfrowych dostarcza elektroniczne zabezpieczenia tych urządzeń;
- 7) realizuje proces wydawania kart, a w szczególności: przyjmuje wnioski o wydanie, wznowienie lub wymianę kart i wydaje karty, zapewniając właściwą organizację ich odbioru na terenie Rzeczypospolitej Polskiej;
- 8) realizuje proces personalizacji kart;
- 9) prowadzi:
  - a) ewidencję kart wydanych, wznowionych, wymienionych, skradzionych, utraconych i uszkodzonych, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85,
  - b) wymianę, z krajowymi i zagranicznymi organami oraz uprawnionymi służbami i instytucjami, danych i informacji zawartych w ewidencji kart, za pośrednictwem Tachonetu;
- 10) upowszechnia informacje dotyczące formularzy wniosków wymaganych do wydania, wznowienia lub wymiany kart, publikuje i organizuje dystrybucję materiałów informacyjnych o warunkach stosowania i użytkowania kart oraz sankcjach przewidzianych prawem za naruszenie przepisów w tym zakresie.

- [2. *Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, warunki techniczne i wymagania dotyczące bezpieczeństwa w procesie wydawania certyfikatów elektronicznych i tworzenia zabezpieczeń elektronicznych, kierując się koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa systemu.*]

Art. 20.

1. Kartę wydaje się na wniosek:

- 1) kierowcy - w przypadku karty kierowcy;
- 2) przewoźnika drogowego lub innego podmiotu wykonującego przewozy drogowe, będącego właścicielem lub użytkownikiem pojazdu samochodowego objętego

- obowiązkiem instalacji i użytkowania tachografu cyfrowego, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3821/85 - w przypadku karty przedsiębiorstwa;
- 3) podmiotu prowadzącego warsztat oraz innego uprawnionego podmiotu, o którym mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1360/2002 - w przypadku karty warsztatowej;
  - 4) kierownika lub dowódcy jednostki organizacyjnej organu upoważnionego do kontroli tachografów cyfrowych - w przypadku karty kontrolnej.
2. Do wniosku o wydanie karty dołącza się:
- 1) kopię prawa jazdy i fotografię kierowcy - w przypadku karty kierowcy;
  - [2) kopię wypisu z licencji lub wypisu z zaświadczenia potwierdzającego zgłoszenie przez przedsiębiorcę prowadzenia przewozów drogowych jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności - w przypadku karty przedsiębiorstwa;*
  - 3) *kopię zezwolenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1, kopię świadectwa, o którym mowa w art. 16 ust. 2, posiadanego przez technika warsztatu oraz jego fotografię - w przypadku karty warsztatowej;]*
  - <2) kopię dokumentu dopuszczającego do ruchu pojazd objęty obowiązkiem instalacji i użytkowania tachografu cyfrowego, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3821/85, a w przypadku gdy z tego dokumentu nie wynika prawo dysponowania tym pojazdem, dodatkowo kopię innego dokumentu potwierdzającego powyższy fakt – w przypadku karty przedsiębiorstwa;**
  - 3) kopię zezwolenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1, kopię zaświadczenia, o którym mowa w art. 16 ust. 2, posiadanego przez technika warsztatu oraz jego fotografię – w przypadku karty warsztatowej;>**
  - 4) fotografię osoby uprawnionej do przeprowadzania kontroli - w przypadku karty kontrolnej imiennej.
3. Za wydanie, wznowienie lub wymianę karty pobiera się opłatę.
4. Wnioskodawca do wniosku o wydanie, wznowienie lub wymianę karty dołącza dowód wniesienia opłaty za wydanie karty.
5. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 3, określa umowa zawarta pomiędzy ministrem właściwym do spraw transportu a podmiotem wydającym karty, przy czym w konsultacjach w sprawie opłat za karty biorą udział polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające przewoźników drogowych, pracodawców i pracobiorców w sektorze transportu drogowego.
6. Przy ustalaniu opłaty uwzględnia się:
- 1) koszty związane z wykonywaniem zadań przez podmiot wydający karty, a w szczególności z obsługą, produkcją, personalizacją i dystrybucją kart oraz prowadzeniem ich ewidencji;
  - 2) interes podmiotów sektora transportu drogowego.
7. Kierowcy pozostającemu w stosunku pracy i wykonującemu przewozy z wykorzystaniem pojazdów wyposażonych w tachografy cyfrowe poniesioną opłatę za wydanie, wznowienie lub wymianę karty kierowcy może refundować pracodawca na podstawie imiennego dowodu uiszczenia tej opłaty.

8. Minister właściwy do spraw transportu ogłasza, w drodze obwieszczenia w dzienniku urzędowym ministra, wysokość opłat, o których mowa w ust. 3. Informację o wysokości opłat minister właściwy do spraw transportu umieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, a podmiot wydający karty - na swoich stronach internetowych.
9. Wpłaty z tytułu opłat za karty stanowią przychód podmiotu wydającego karty.

Art. 22.

1. Podmiot wydający karty w ramach procesu wydawania kart:
  - 1) sprawdza prawdziwość danych zawartych we wniosku o wydanie karty kierowcy lub karty warsztatowej, korzystając z:
    - a) Tachonetu,
    - [b) centralnej ewidencji kierowców,]*
    - <b) centralnej ewidencji kierowców, z zastrzeżeniem pkt 2,>**
    - c) ewidencji warsztatów i rejestru zezwoleń na ich prowadzenie;
  - [2) może zwrócić się o potwierdzenie danych zawartych we wniosku o wydanie karty przedsiębiorstwa przez organy wydające odpowiednio licencję na transport drogowy lub zaświadczenie o wykonywaniu przewozów na potrzeby własne.]*
  - <2) w przypadku braku możliwości sprawdzenia prawdziwości danych zawartych we wniosku o wydanie karty kierowcy, w zakresie prawa jazdy, może zwrócić się o ich potwierdzenie do właściwego organu, który to prawo jazdy wydał.>**
2. Po pozytywnej weryfikacji danych, o których mowa w ust. 1, podmiot wydający karty wydaje kartę na okres:
  - 1) 5 lat, nie dłuższy jednak niż okres ważności prawa jazdy posiadanego przez kierowcę - w przypadku karty kierowcy;
  - [2) 5 lat, nie dłuższy jednak niż okres ważności licencji lub zaświadczenia na niezarobkowy przewóz drogowy - w przypadku karty przedsiębiorstwa;*
  - 3) 1 roku - w przypadku karty warsztatowej;]*
  - <2) 5 lat – w przypadku karty przedsiębiorstwa;**
  - 3) 1 roku, nie dłuższy jednak niż okres ważności zaświadczenia, o którym mowa w art. 16 ust. 2, posiadanego przez technika warsztatu – w przypadku karty warsztatowej;>**
  - 4) wskazany we wniosku o wydanie karty, nie dłuższy jednak niż 5 lat - w przypadku karty kontrolnej.
3. Wydanie karty jest czynnością, która nie wymaga decyzji administracyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.).
4. Terminy i warunki wydawania, wymiany lub wznowienia karty, określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3821/85 w odniesieniu do karty kierowcy, stosuje się również do karty: warsztatowej, przedsiębiorstwa i kontrolnej.
5. Karta kierowcy i karta warsztatowa są kartami imiennymi. Karta kontrolna może być kartą imienną.
6. Karta warsztatowa, karta kontrolna i karta przedsiębiorstwa zawierają odpowiednio oznaczenie podmiotu prowadzącego warsztat i innego uprawnionego podmiotu, o którym

mowa w art. 20 ust. 1 pkt 3, organu kontroli i podmiotu wnoszącego o wydanie karty przedsiębiorstwa.

7. Skargi i wnioski związane z wykonywaniem przez podmiot wydający karty czynności, o których mowa w art. 19 ust. 1, rozpatruje minister właściwy do spraw transportu. Do rozpatrywania skarg i wniosków stosuje się odpowiednio przepisy działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 23.

1. Karta stanowi własność podmiotu wydającego karty.

[2. *Posiadacz karty jest obowiązany:*

- 1) *niezwłocznie zawiadomić o jej utracie podmiot wydający karty;*
- 2) *zwrócić kartę do podmiotu wydającego karty, w przypadku gdy:*
  - a) *karta uległa uszkodzeniu,*
  - b) *upłynął termin, na jaki karta została wydana,*
  - c) *technik warsztatu będący posiadaczem karty warsztatowej zmienił miejsce zatrudnienia,*
  - d) *technik warsztatu będący posiadaczem karty warsztatowej przestał wykonywać zawód.*

3. *Podmiot wydający karty przyjmuje i rejestruje zawiadomienie o utracie karty.]*

<2. Posiadacz karty jest obowiązany:

- 1) **niezwłocznie zawiadomić o jej utracie podmiot wydający karty;**
- 2) **zwrócić kartę do podmiotu wydającego karty, w przypadku:**
  - a) **uszkodzenia karty,**
  - b) **upływu terminu, na jaki karta została wydana,**
  - c) **zmiany miejsca zatrudnienia – w przypadku technika warsztatu,**
  - d) **zaprzestania wykonywania zawodu – w przypadku technika warsztatu,**
  - e) **cofnięcia uprawnienia do wykonywania zawodu – w przypadku technika warsztatu.**

3. **Podmiot wydający karty przyjmuje i rejestruje zawiadomienie o utracie lub uszkodzeniu karty oraz wydaje zaświadczenie potwierdzające zgłoszenie tego faktu.>**

4. Znalezioną kartę przekazuje się do:

- 1) podmiotu wydającego karty;
- 2) najbliższej jednostki Policji albo
- 3) organu kontrolnego upoważnionego do wykonywania kontroli transportu drogowego.

5. Kartę przekazaną w trybie ust. 4 pkt 2 i 3 lub kartę kierowcy zatrzymaną na podstawie art. 14 ust. 4 lit. c rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 organ kontrolny zwraca podmiotowi wydającemu karty.

[6. *Po otrzymaniu karty, w trybie ust. 4 lub ust. 5, podmiot wydający karty:*

- 1) *unieważnia ją i niszczy;*
- 2) *przekazuje ją właściwemu podmiotowi w państwie, w którym karta została wydana, albo*

3) *wystawia zaświadczenie o uszkodzeniu karty - w przypadku kart zwróconych w trybie ust. 2 pkt 2 lit. a.]*

<6. Po otrzymaniu karty, podmiot wydający karty, odpowiednio:

- 1) unieważnia ją i niszczy;**
  - 2) przekazuje ją właściwemu podmiotowi w państwie, w którym karta została wydana; lub**
  - 3) wystawia zaświadczenie o uszkodzeniu karty.>**
7. Podmiot wydający karty wzywa posiadacza karty do jej zwrotu w terminie 7 dni, gdy z przeprowadzonego postępowania administracyjnego lub karnego wynika, że karta została wydana na podstawie fałszywych informacji i dokumentów. W przypadku gdy posiadacz karty nie zwróci jej w wyznaczonym terminie, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dotyczącym obowiązków o charakterze niepieniężnym.

<Art. 23a.

Minister właściwy do spraw transportu, kierując się koniecznością zagwarantowania okresowego i regularnego pobierania danych z tachografu cyfrowego i karty kierowcy oraz przechowywania tych danych przez podmiot wykonujący przewozy drogowe z zachowaniem wymagań, określonych w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1), określi, w drodze rozporządzenia, częstotliwość pobierania danych z tachografów cyfrowych i kart kierowców oraz warunki ich przechowywania przez podmioty wykonujące przewozy drogowe.>

Art. 24.

1. Kto:

- 1) wprowadza do obrotu lub użytkowania tachograf cyfrowy bez ważnego świadectwa homologacji typu,
  - 2) wykonuje działalność w zakresie napraw, instalacji lub sprawdzania tachografu cyfrowego bez zezwolenia,
  - 3) nie zgłosił faktu utraty karty warsztatowej
- podlega karze pieniężnej w wysokości 5.000 zł.
2. Organy administracji miar, w trybie decyzji, nakładają karę pieniężną, o której mowa w ust. 1.
3. Wpływy z kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.
4. Kto, będąc kierowcą pojazdu samochodowego objętego obowiązkiem wyposażenia w tachograf cyfrowy:
- 1) używa więcej niż jednej karty kierowcy,
  - 2) prowadzi pojazd, posługując się cudzą lub nieważną kartą kierowcy,
  - 3) prowadzi pojazd, nie posługując się kartą kierowcy,
- [4) po zakończeniu przewozu drogowego wykonywanego bez użycia karty kierowcy, która działała wadliwie, została zniszczona, zgubiona lub skradziona, nie zrobił*

wydruku informacji z tachografu cyfrowego odnoszących się do okresów rejestrowanych przez ten tachograf oraz nie zaznaczył szczegółów, które umożliwiłyby jego identyfikację (numeru karty kierowcy i jego nazwiska lub numeru prawa jazdy), i nie opatrzył wydruku swoim podpisem,

5) nie zgłosił faktu utraty karty kierowcy,

6) nie zwrócił uszkodzonej karty kierowcy,]

<4) po zakończeniu przewozu drogowego wykonywanego bez użycia karty kierowcy, która działała wadliwie, została zniszczona, zgubiona lub skradziona, nie zrobił wydruku danych z tachografu cyfrowego odnoszących się do okresów rejestrowanych przez ten tachograf oraz nie zaznaczył szczegółów, które umożliwiłyby jego identyfikację (imienia i nazwiska oraz numeru karty kierowcy lub numeru prawa jazdy), i nie opatrzył wydruku swoim podpisem;

5) nie zgłosił faktu uszkodzenia lub utraty karty kierowcy;

6) nie zwrócił do podmiotu wydającego karty uszkodzonej karty kierowcy;>

7) odmówił okazania karty kierowcy na żądanie uprawnionego organu kontrolnego

- podlega karze grzywny.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, wysokość grzywny za stwierdzone naruszenia nie może przekroczyć kwoty 10.000 zł.
6. Orzekanie w sprawach, o których mowa w ust. 4, następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.
7. Organy wykonujące zadania kontroli transportu drogowego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2088, z późn. zm.) są uprawnione do nakładania kary grzywny.
8. Wpływy uzyskane z kar grzywny, o których mowa w ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa.